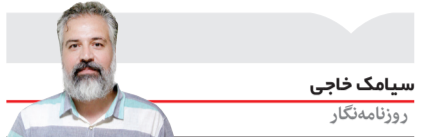

شکستی دیگر برای پروژه قطری ها در پاری سن ژرمن

پول خوشبختی نمی آورد

سیامک حاجی روزنامه نگار

پاری سن ژرمن نخستین فینال خود را در لیگ قهرمانان درحالی به بایرن مونیخ باخت که ارزش سنستاره این تیم بسیار بیشتر از حریف بود و مجموع هزینه‌ای که آنها تنها برای خرید دو بازیکن هجومی خود داشتند برابر با کل بازیکنان مونیخی بود. با این حال در انتهای بازی این باور یابی‌ها بودند که جام قهرمانی را بالای سر بردند و بار دیگر ثابت شد تنها با اتکا به هزینه‌های هنگفت و خریدهای گران قیمت نمی توان به موفقیت رسید. در سال های اخیر موج سرمایه گذاری پولدارها به خصوص اعراب ساکن حاشیه خلیج فارس در فوتبال شدت گرفته است و آنها با اتکا به ثروت زیادی که در اختیار دارند به سراغ خرید باشگاه های اروپایی رفتند تا آنها را به غول های این قاره تبدیل کنند. با این حال پاری سن ژرمن و منچستر سیتی دو نمونه عینی ناگامی این ثروتمندان در کسب موفقیت در لیگ قهرمانان هستند. هر دو تیم اگرچه در رقابت های داخلی موفقیت های زیادی کسب کرده اند اما در تقابل با بزرگان اروپا نتوانسته اند به توفیق زیادی برسند. چنین نمونه هایی را در فوتبال داخلی نیز بارها دیده ایم. تیم هایی چون استیل آذین و کشاورز در سال های قبل و تراکتور و سپاهان این فصل با وجود خریدهای کپکشانیه و ستاره های زیادی که در اختیار داشتند نتوانستند انتظارات را برآورده کنند و در نهایت ناکام شدند.

اتکای بیش از حد به تیمار و امپایه

فینال لیگ قهرمانان به دقایق پایانی خود نزدیک می شد و هرکدام از ستاره های تیم فرانسوی تلاش داشتند به تنهایی گره این بازی را برای تیم خود باز کنند. در یکی از صحنه ها کیلیان امپایه با پاس بلند لئاندرو پاردس در جناح چپ صاحب توپ شد و به سمت دروازه حریف حرکت کرد. در سمت راست او آتخل دی ماری با فرصت خوبی داشت و در فضایی مناسب با فریاد از این ستاره جوان درخواست توپ می کرد اما امپایه ترجیح داد خودش به سمت دروازه شوت بزند و توپ توسط جاشوا کیمچ بلاک شد. چند دقیقه بعد بازم یک فرصت دیگر برای نیمار و این بار هم دی ماری در موقعیت خوبی بود اما ستاره برزیلی به جای پاس به هم تیمی اش ترجیح داد شوت بزند که ضربه او به سمت سکوها خالی از تماشاگر و ورزشگاه دالز لیسبون رفت. شاید این قیاس که تنها چند صحنه از فینال را به عنوان یک نمای کلی از عملکرد پارسی ها حساب کنیم کمی غیرمنصفانه باشد چرا که در دیدارهای قبلی و به خصوص در نیمه نهایی برابر لایپزیگ همین ستاره ها بودند که توانستند تیم را به فینال برسانند اما این را هم باید در نظر گرفت که در فوتبال لحظه ها بسیار تعیین کننده هستند و تصمیم گیری مناسب در یک لحظه می تواند سرنوشت یک بازی را تغییر دهد. در چنین دیدارهای نزدیکی همین فرصت های کوچک می توانند سرنوشت بازی را تغییر دهند. همان گونه که بایرن از موفقیتش به خوبی استفاده کرد و در نهایت توانست جام قهرمانی را برای ششمین بار بالای سر ببرد.

سخت است بدانیم در طول بازی چه در ذهن ستاره هایی چون نیمار و امپایه می گذرد اما حرکات پا به توپ آنها به سمت دروازه نشان می داد که تا چه حد تم به درخشش مالکیت توپ را داشتند و درسوی مقابل پارسی ها در تنها بخشی که برتری داشتند تلاش برای دریل زدن بود. این آمار به خوبی نشان می دهد برنامه اصلی تیم توخل در این دیدار چه بود، اعتماد به ستاره ها و اتکا به درخشش آنها برای کسب موفقیت. با به صدا در آمدن سوت پایان بازی مشخص شد این استراتژی چندان کارآمد نیست و در یک تیم فوتبال که ۱۱ بازیکن در زمین حضور دارند نمی توان از یک یا دو نفر از آنها انتظار داشت که بار کل تیم را به دوش بکشند.

در بزرگ ترین بازی تاریخ باشگاه آنها فلسفه ای شکست خورده داشتند. اینکه امیدوار باشید تا خریدهای چند ده میلیون یورویی به تنهایی برای شما جام بیاورند انتظار به جای نیست. البته تیم فرانسوی در این فصل بازم از رکورد ۱۰۰ گل زده در یک فصل عبور کرد و توانست برای هشتمین سال پیاپی به این موفقیت برسد. در طول سه ساله که نیمار و امپایه در کنار هم حضور دارند مجموعا ۱۶۰ گل برای پاری سن ژرمن به ثمر رسانده اند. در این سال ها آنها فهمیده اند در این تیم همیشه فرصت های گزنی زیادی برایشان ایجاد می شود و مخصوصا در رقابت های داخلی فرانسه و با توجه به قدرت کمتر حریفان، این دو به خوبی می توانند آمار گلزنی خود را بالا ببرند. به همین دلیل تصور می کنند دیگر نیازی

نیست به هم تیمی های خود پاس بدهند و آنها را در آمار خود شریک کنند.

پایان عصر ستاره ها

این ستاره ها همیشه می خواهند قهرمان تیم خود باشند و به همین دلیل کمتر حاضر به از خودگذشتگی می شوند و نتیجه آن اتفاقی است که در فینال روز یکشنبه برای پارسی ها رخ داد. قطری ها از سال ۲۰۱۱ کنترل باشگاه را در دست گرفتند و از همان زمان ایده خرید ستاره ها و بازیکنان گرانقیمت را اجرایی کردند. این روش اگرچه در لیگ فرانسه جواب داد و قهرمانی های متعددی را برای تیم به دنبال داشت اما یکشنبه شب شکست دیگری را در رقابت های قاره ای متحمل شد. این مدل از تیمداری مدت هاست برابر تیم های بزرگ و ریشه دار اروپایی ناکام بوده و هنوز نتوانسته به موفقیتی برسد.

عصر مسی رونالدو در فوتبال دنیا در حال افول است و در دوران عبور از این دو بازیکن بزرگ، فوتبال دیگر کمتر به ستاره ها وابسته است. استعدادها اگرچه می توانند به کمک تیم ها بیایند اما عامل اصلی موفقیت محسوب نمی شوند. در این سال ها سیستم ها، تاکتیک مناسب، حملات برنامه ریزی شده و پرسینگ شدید روی بازیکنان حریف مطمئن ترین مسیر برای رسیدن به موفقیت است. اکثر تیم هایی که در سال های اخیر به موفقیت هایی در سطح اروپا رسیده اند از این روش ها استفاده کرده اند. لیورپول، سیتی و حتی دورتموند و آتلانتا که تیم های موفقی در یکی دو فصل اخیر بوده اند. حتی بارسلونا نیز تا پیش از فصل فاجعه بار اخیر از همین روش برای رسیدن به موفقیت

مصاحبه روز

فن خال در گفت و گو با فوورفور تو:

نیمار و مانه را برای یونایتد می خواستم

پس از جدایی الکس فرگوسن از منچستر یونایتد، این باشگاه انگلیسی تلاش زیادی کرد تا بتواند جانشین مناسبی برای این مربی موفق پیدا کند. ناگامی دیوید مویس سبب شد شیاطین سرخ به سراغ لوئیس فن خال هلندی بروند اما او هم با وجود هزینه های زیادی که روی دست باشگاه گذاشت، نتوانست توفیق چندان در این باشگاه داشته باشد. این مربی صاحب سبک هلندی در باره دوران حضورش در اولد ترافورد و بازیکنانی که در لیست خرید او بودند اما در نهایت راهی یونایتد نشدند مصاحبه ای با مجله «فورفور تو» داشته که در ادامه می خوانید.

ظاهرا چندین ستاره بزرگ در آن زمان در لیست خرید شما بود که در نهایت انتقال آنها به اولد ترافورد منتفی شد.

من در آن زمان به دنبال خرید روبرت لواندوفسکی بودم. انتقال او چندان راحت نبود و در نهایت به بن بست خورد. گزینه بعدی من برای خط حمله گوزالو ایگواین بود. حتی زمانی که برای حضور در این تیم با مدیران باشگاه مذاکره می کردم در باره خرید نیمار هم حرف زدیم. وقتی شما به باشگاهی مثل یونایتد می روید باید بزرگ فکر کنید. نیمار در بحث فروش پیراهنش نیز می توانست به درآمدزایی باشگاه کمک کند و من هم به دنبال یک وینگر سرعتی بودم. به همین دلیل سادو مانه و ریاض محرز هم مدنظرم بود و برای خرید آنها هم اقدام کردم.

یونایتد در آن زمان مشغول بازسازی بود و شما هم خریدهای بزرگی را مدنظر داشتید. درست است؟

بله. یکی دیگر از این نفرات توماس مولر بود. در خط میانی هم انگولو کانته در لیستم قرار داشت. حتی تلاش کردم تا جیمز میلنر را نیز بخریم. سن او کمی بالا رفته بود اما در میانه میدان قدرت رهبری بالایی داشت و می توانست به موفقیت تیم کمک کند. برای خط دفاعی نیز سرخیو راموس و متز هوملس را در نظر داشتم. در آن زمان بازی سازی ما از خط دفاعی اصلا خوب نبود و نیاز به خریدهای مناسب و باتجربه ای در این قسمت داشتیم. البته در نهایت نتوانستیم هیچ کدام را بخریم. البته دلیل آن را نمی دانم چون من مربی تیم بودم و دخالتی در مذاکرات باشگاه با بازیکنان و سایر باشگاه ها نداشتم. بعد از اینکه از تیم رفته بازیکنانی نظیر محرز و کانته راهی منچستر سیتی و چلسی شدند و یونایتد در جذب آنها ناکام ماند.

شما پیش از حضور در یونایتد سرمربی تیم ملی هلند بودید و مذاکرات بین شما و باشگاه به صورت مخفیانه و در یک کشور دیگر انجام شد.

من با آنها در بروکسل دیدار کردم. باشگاه معمولا مذاکراتش را در یک کشور خارجی انجام می دهد تا ردیابی آن برای رسانه ها کار راحت نباشد. گلپرزها او دو وارد در آنجا حضور داشتند. آنها از همه چیز سوال کردند؛ نظرم در باره تیم و همچنین برنامه هایم برای درست کردن اوضاع. همچنین گفتند که بازیکنان مدنظرم برای تقویت تیم را خریداری خواهند کرد. تیمی را در اختیار گرفتیم که مدتی بود چهره های جدید به آن اضافه نشده بود. می خواستم بازیکنانی را اضافه کنم که بتوانند توانایی های تیم را بالاتر ببرند. با این حال ظاهرا خرید نفراتی که در لیست من بودند بسیار دشوار بود.

فکر می کنید دلیل آن چه بود؟

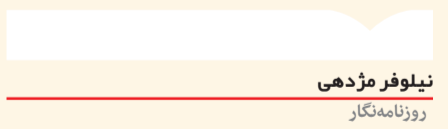
خیلی از این موضوع متعجب شدم. باشگاه ها قیمت بسیار زیادی برای بازیکنان خود اعلام می کردند چون می دانستند که یونایتد یکی از ثروتمندترین باشگاه های دنیاست. تصور می کردند چون آنها پولدار هستند پس هر مبلغی که بخواهند می توانند در ازای بازیکنان خود بگیرند. در نهایت این اتفاق رخ داد و ما به سراغ گزینه های سوم، چهارم و حتی پنجم خود در لیست رفتیم.

گزارش

گزارش «فرهیختگان» از تصمیم وزیر نفت برای پایان تیم داری و دعوت مدیران به تهران

تیم های بدهکار نفتی در نوبت واگذاری!

نیلوفر مژدهی روزنامه نگار

وزیر نفت که پیش از این اعلام کرده بود در آذر سال ۹۸ باید این تیم ها واگذار شوند و از مالکیت آنها سر باز زده بود، حالا با گذشت هشت ماه از آن تاریخ به مدیران تیم های نفتی دستور داده است بلافاصله بعد از پایان بازی های لیگ برتر راهی تهران شوند و در مورد وضعیت نهایی این تیم ها تصمیم بگیرند. عماد الله یهبادری، رئیس هیات مدیره باشگاه نفت مسجد سلیمان در مورد ابلاغیه وزارت نفت در آذر سال گذشته گفت: «در آن زمان به ما دستور دادند استعفا دهیم. ما کارمند وزارت نفت هستیم و دسته جمعی استعفا دادیم. در ادامه به دلیل شیوع کرونا درخواستی مطرح شد مبنی بر اینکه تا پایان لیگ امسال به کارمان ادامه دهیم، وزارتخانه با این امر موافقت کرد. از این رو در پایان ماه جاری باید بار دیگر استعفا دهیم.» به این ترتیب این تیم ها که ماه های اخیر را با سختی فراوان سپری کردند یا باید واگذار می شوند یا به سرنوشت تیم نفت تهران دچار خواهند شد.

چه کسی تیم های بدهکار را می خرد؟

واگذاری این تیم ها با وجود بدهی های فراوانی که دارند، اصلا

کار راحتی نیست. ضمن اینکه وقتی این تیم ها واگذار شوند عملا امکان استفاده از خوابگاه زمین تمرین و حتی ورزشگاه محل مسابقه را از دست خواهند داد و مالک جدید برای تامین این امکانات باید از جیب خرج کند. از این رو دلیلی وجود ندارد تا بخش خصوصی برای تصاحب این تیم ها پیش قدم شود و اصلا بعید است مشتری قبلی برای این تیم ها پیدا شود. تیم های نفتی وقتی از زیر پوشش وزارت نفت خارج شوند، دیگر جز یک سند مالکیت چیزی نخواهند داشت و هیچ جذایبتی ندارند. بنابراین نفتی ها اگر می خواهند تیم هایشان را بفروشند باید برایشان جاذبه ایجاد کنند. در حالی که وزارت نفت هیچ راهکاری در این خصوص ندارد و قصد دارد تیم هایش را با همین شرایط بفروشد.

علی عیسی زاده، مدیرعامل باشگاه صنعت نفت آبادان که اخیرا استعفا داده است، در این خصوص گفت: «دوره فعالیت من و همکارانم در این باشگاه به اتمام رسیده است. از این رو نمی توانیم پیش از این باشگاه همکاری کنیم. این تیم قرار است واگذار شوند و بحث انحلال به هیچ وجه مطرح نیست.»

مدیران می خواهند نفتی باقی بمانند

از سوی دیگر مدیران این تیم ها که با همه سختی ها از امکانات وزارتخانه استفاده می کردند، ترجیح می دهند با وجود شرایط سخت مالی تحت پوشش وزارت نفت باقی بمانند، چرا که

در صورت واگذاری معلوم نیست با توجه به هزینه های بالای تامین مخارج چه سرنوشتی در انتظار این تیم ها باشد و حتی ممکن است به زودی سرنوشت تلخی در انتظارشان باشد. از طرفی در صورت واگذاری به بخش خصوصی مدیران فعلی که اغلب شان از کارمندان وزارت نفت هستند باید پست خود را تحویل دهند و دیگر نقشی در فوتبال نخواهند داشت. شهرت و جاذبه اش آنها را به فوتبال معنادار کرده است و آنها علاوه بر نگرانی ای که برای وضعیت این تیم ها دارند، نگران از دست رفتن جایگاه خود نیز هستند.

واگذاری تیم های نفتی به ارگان های استانی

از سوی دیگر مسئولان این باشگاه ها و مسئولان شهری و استانی درصددند با استفاده از قدرتی که دارند این واگذاری به بخش خصوصی را به تاخیر بیندازند و حداقل شرایطی فراهم کنند که تیم به کمک مسئولان استانی هدایت شود و از امکانات وزارت نفت استفاده کنند.

اینجاست که بحث واگذاری تیم ها به ارگان هایی همچون شورای شهر به وجود می آید. ارگان های شهری و استانی این توانایی را دارند که بدون پرداخت هزینه از امکانات شهری همچون زمین تمرین، سالن ورزش، خوابگاه و دیگر موارد اینچنینی استفاده کنند. از این رو مسئولان امیدوارند در جلساتی که با رنگنه دارند شرایط اینچنینی را فراهم کنند.

حال این سوال پیش می آید که با توجه به اصل ۴۴ قانون اساسی واگذاری تیم های نفتی به همین سادگی است یا عرضه سهام یا واگذاری امتیاز این تیم در مناقصه مسئولان شهری را ناتوان خواهد کرد؟

وزارت نفت فروشنده است

برای وزارت نفت فرقی نمی کند چه ارگان یا شخصی این تیم ها را می خرد و فقط هدفش واگذاری تیم ها است. ظاهرا وزیر نفت دیگر علاقه ای به تیم داری در فوتبال ندارد. رنگنه می خواهد در زمان باقی مانده از وزارتش تکلیف این تیم ها را مشخص کند. بحث کرونا و درخواست های مکرر مردمی و حتی فشار رسانه ها باعث شده تصمیم او برای واگذاری به تاخیر بیفتد. از طرفی

مسئولان باشگاه ها همکاری نکرده اند و آنجا که نمی خواستند این تیم ها واگذار شوند برنامه ای برای واگذاری تهیه نکرده اند و هیچ اقدامی در این خصوص نشده است. با این حال وزیر عزمی راسخ داد و با اظهارات اخیرش نشان داده که می خواهد هر طور شده این تیم ها را واگذار کند. در نتیجه مدیرانش را به تهران دعوت کرده تا آنها با ارائه راهکاری بهترین شرایط را برای تیم ها پیشنهاد کنند. تیم های نفت مسجد سلیمان، صنعت نفت آبادان و پارس جنوبی هر سه از جمله تیم های مردمی و پرطرفدارند و وزیر می خواهد شرایطی فراهم شود که در صورت واگذاری برای دوستداران فوتبال در این شهرها دلخوری به وجود نیاید. البته باید دید با اجرایی شدن تصمیم، این اتفاق رخ می دهد یا اوضاع خراب تر خواهد شد!